

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/2/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114233884
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zoľáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8114233884.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zoľákovvej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v spore žalobkyne: Z. R., H.. XX.XX.XXXX, C. S., XXX XX S., právne zastúpenej JUDr. Ladislavom Lukáčom, advokátom, IČO: 36 164 666, so sídlom Hlavná 17, 080 01 Prešov, proti žalovaným: 1./ Q.. Z. E., H.. XX.XX.XXXX, C. C. XXXX/XX, XXX XX S., 2./ B. E., H.. XX.XX.XXXX, C. C. XXXX/XX, XXX XX S., obom právne zastúpeným JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, IČO: 35 510 722, so sídlom Námestie SNP 7, 091 01 Stropkov, o zaplatenie 33.076,91 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 15C/433/2014-305 z 12. mája 2021 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Prešov, č. k. 15C/433/2014-351 z 29. septembra 2021 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením č.k. 15C/433/2014-351 z 29. septembra 2021.

Sporovým stranám nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobkyňi spoločne a nerozdielne sumu 33.076,91 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 33.076,91 eur od 13. februára 2015 do zaplatenia v lehote 90 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku a nepriznal stranám sporu náhradu trov konania.

2. 2.1 Výrok odôvodnil tým, že žalobkyňa sa žalobou doručenou mu 30. decembra 2014 okrem iného domáhala, aby súd uložil žalovaným v 1. a 2. rade (a pôvodne aj žalovaným v 3. a 4. rade, voči ktorým už bolo o tejto žalobe právoplatne rozhodnuté) povinnosť zaplatiť jej spoločne a nerozdielne pôvodne sumu 42.000,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od podania žaloby do zaplatenia. Potom ako o tejto žalobe rozhodol rozsudkom, č. k. 15C/433/2014-148 z 20. novembra 2018 a odvolací súd rozhodol o odvolaniach žalobkyne a žalovaných v 1. a 2. rade uznesením, č. k. 25Co/27/2019-215 z 26. septembra 2019 sa žalobkyňa domáhala už len zaplatenia sumy 33.076,91 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 13. februára 2015 do zaplatenia.

2.2 Súd prvej inštancie rozhodol o žalobe najskôr rozsudkom, č. k. 15C/433/2014-148 z 20. novembra 2018 tak, že uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť žalobkyňi spoločne a nerozdielne sumu 33.076,91 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 13. februára 2015 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, zamietol žalobu o plnenie v prevyšujúcej časti, zamietol žalobu o plnenie voči žalovaným v 3. a 4. rade (Z. E. Z.. a Ľ. E.), zamietol žalobu o určenie, že žalovaný v 5. rade (Bytové družstvo Prešov) je výlučným vlastníkom družstevného bytu č. XX na X. poschodí vo vchode č. XX obytného domu so súpisným číslom XXXX na ulici A. N. S., postaveného na pozemku KN - C 14376 v podiele 1/1, zapísaného na LV č. XXXXX pre k. ú. Prešov, ako aj spoluvlastníckeho podielu o veľkosti

74/3499 na spoločných častiach a zariadeniach domu a na pozemku zapísanom na LV č. XXXXX pre k. ú. Prešov ako parcela KN - C č. XXXXX, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria o výmere 572 m², zamietol žalobu o určenie, že žalobkyňa ako členka žalovaného v 5. rade je užívateľkou 3-izbového bytu č. XX na X. poschodí vo vchode č. XX obytného domu č. XXXX na ulici A. v S., nepriznal žalobkyni vo vzťahu k žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania a uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania v rozsahu 100 % každému zo žalovaných v 3. až 7. rade (žalovanými v 6. a 7. rade boli A. H. a A. H.). Voči tomuto rozsudku v rozsahu výroku o trovách konania podala odvolanie žalobkyňa a v rozsahu výroku o povinnosti žalovaných v 1. a 2. rade podali odvolanie žalovaní v 1. a 2. rade, o ktorých rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením, č. k. 25Co/27/2019-215 z 26. septembra 2019 tak, že zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.3 Odvolací súd v odôvodnení tohto uznesenia okrem iného uviedol, že závery súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie, nie sú správne. Nárok uplatnený žalobkyňou posúdil súd prvej inštancie ako nárok na zaplatenie sumy vo výške 33.076,91 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 33.076,91 eur počnúc 13. februárom 2015 do zaplatenia, pričom sumu 33.076,91 eur určil ako rozdiel medzi sumou ponúknutou žalobkyni žalovanými v 3. a 4. rade a sumou, ktorú už žalovaní v 3. a 4. rade za žalobkyňu uhradili Bytovému družstvu Prešov. Zároveň žalobkyni priznal nárok na úrok z omeškania v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom. Súd prvej inštancie správne uviedol, že 28. novembra 2012 došlo medzi žalobkyňou a žalovanými v 1. a 2. rade k uzavretiu dohody o prevode členských práv a povinností v zmysle ustanovenia § 230 Obchodného zákonníka. Dňa 5. januára 2013 došlo k uzavretiu dohody o vzájomnom majetkovom a finančnom vyporiadaní členských práv a povinností uzavretej medzi žalovanými v 3. a 4. rade ako prevodcami a žalobkyňou ako nadobúdateľkou za splnenia dohodnutých podmienok. Podľa uvedenej dohody z 5. januára 2013 účastníci dohody neplnili, keď zo strany žalobkyne nedošlo k úhrade sumy 8.923,09 eur a následne zo strany prevodcov žalovaných v 3. a 4. rade nedošlo k prevodu členských práv a povinností na žalobkyňu. Avšak vzhľadom na nedostatočne vykonané dokazovanie o nároku žalobkyne na zaplatenie sumy 33.076,91 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % sa súd prvej inštancie nedostatočne vyporiadal s otázkou, či tento nárok mohla žalobkyňa vzhľadom na okolnosti, za ktorých k uskutočneniu vyššie uvedených právnych úkonov došlo voči žalovaným v 1. a 2. rade uplatniť pri aplikácii ustanovení upravujúcich príkaznú zmluvu podľa § 724 a nasl. Občianskeho zákonníka, za predpokladu platnosti dohody o vzájomnom majetkovom a finančnom vyporiadaní členských práv a povinností zo dňa 5. januára 2013, ktorú súd prvej inštancie vyhodnotil za neplatnú a s ohľadom na dobré mravy. V súvislosti s uvedeným nesprávnym záverom súdu prvej inštancie odvolací súd poukazuje aj na odsek 36. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom je okrem iného uvedené, pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že zo strany žalovaných v 1. až 4. rade nedošlo k úhrade zvyšku kúpnej ceny, stalo sa tak z dôvodu, že žalobkyňa zmarila nasledovné dohody medzi ňou a žalovanými v 3. a 4. rade. Na strane žalovaných v 3. a 4. rade bola prejavovaná dobrá vôľa zvrátiť existujúci stav. Súd nespochybňuje, že konanie žalobkyne bolo absolútne nekorektné, zavádzajúce a v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko nie žalobkyňa bola podvedená a uvedená do omylu naopak, práve žalobkyňa vystavila predovšetkým žalovaným v 1. až 4. rade veľmi nepríjemnej, stresovej situácii. Žalobkyňa konala skratovo, neuvedomujúc si dopad svojho konania. Aj keď žalobkyňa bola v rizikovej situácii, keď čelila hrozbe, že o byt príde a bolo potrebné operatívne riešiť dlh na Bytovom družstve Prešov, následne sa nechala opantať vidinou atraktívnejšej ceny než bola tá, za ktorú bola ochotná byt predať v čase, keď bolo potrebné vyplatiť dlhy a začala sa správať nereseriózne. Súd vníma maximálnu ústretovosť tak žalovaných v 1. a 2., ako aj v 3. a 4. rade, keď ponúkli žalobkyni opakovane možnosť navrátiť pôvodný stav. Žalobkyňa tak nemôže tvrdiť, že žalovaní neboli ochotní uhradiť sumu podľa ich prvotnej dohody, nakoľko to bola práve žalobkyňa, ktorá to znemožnila. Súd verí žalovaným v 1. až 4. rade, že ich vzniknutá situácia už aj s poukázaním na trestné oznámenie dostala do veľmi nepríjemnej situácie a ich následné konanie vyznieva možno nepochopiteľne, keď členské práva a povinnosti k predmetnému bytu previedli za mimoriadne nízku cenu na pána C.. A v závere podľa názoru odvolacieho súdu v zrejmom rozpore s uvedeným konštatuje, nech boli ich dôvody akékoľvek, nič to nemení na tom, že žalobkyňa má nárok na úhradu ceny za prevod členských práv a povinností k spornému bytu za sumu, aká bola pôvodne dohodnutá medzi žalobkyňou a žalovanými v 1. až 4. rade za účasti sprostredkovateľky P. K., teda za sumu 42.000,- eur po odpočítaní nákladov spojených s úhradou dlhu na Bytovom družstve Prešov. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, v ktorej uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 33.076,91 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 33.076,91 eur počnúc 13. februárom 2015 do zaplatenia nie je správne. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie riadiť sa právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v tomto rozhodnutí, opätovne vec prejednať

a rozhodnúť s tým, že sa vysporiada s odvolacími námietkami žalovaných v 1. a 2. rade a zohľadní skutočnosti uvádzané odvolacím súdom. Súd prvej inštancie dostatočne zistí skutkový stav a opätovne posúdi záver o dôvodnosti uloženia povinnosti žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 33.076,91 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 33.076,91 eur počnúc 13. februárom 2015 do zaplataenia. Nové rozhodnutie je potrebné riadne a náležite odôvodniť v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP tak, aby bolo presvedčivé. Vzhľadom k tomu, že výroky o trovách konania pred súdom prvej inštancie sú súvisiacimi výrokmi (§ 379 písm. a) CSP), odvolací súd súčasne so zrušením výroku vo veci samej zrušil aj výroky o trovách konania. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie znova rozhodne o trovách prvoinštančného konania, ako aj o trovách odvolacieho konania.

2.4 Po vrátení veci odvolacím súdom súd prvej inštancie konštatoval, že z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že žalobkyňa ako prevádzajúci člen a žalovaní v 1. a 2. rade ako nadobúdatelia, uzatvorili dohodu o prevode členských práv a povinností v zmysle ustanovenia § 230 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“). Z tejto dohody vyplýva, že prevod členských práv a povinností je dvojstranným právnym úkonom, ktorým sú prevádzané členské práva a povinnosti prevádzateľa na nadobúdateľa, pričom nadobúdateľ pokračuje v členstve prevádzateľa a preberá členstvo v družstve so všetkými právami a povinnosťami v rovnakom rozsahu, v akom ich mal jeho právny predchodca, včítane užívacieho práva k bytu. Z tejto dohody taktiež vyplýva vyhlásenie prevádzajúceho, že všetky podližnosti voči bytovému družstvu má ku dňu podpísania dohody vyrovnané. V opačnom prípade tieto prechádzajú na preberajúceho. Z tejto dohody nepochybne vyplýva kto je prevádzajúci člen a kto je nadobúdateľ, a teda že došlo k prevodu členských práv a povinností k predmetnému bytu zo žalobkyne na žalovaných v 1. a 2. rade. Z vykonaného dokazovania tak, ako to už súd konštatoval v pôvodnom rozsudku taktiež nepochybne vyplynulo, že účastníci tejto dohody sa dohodli na prevode členských práv a povinností za sumu 42.000,- eur, pričom aj keď žalobkyňa tvrdila, že sa malo jednať o sumu 50.000,- eur, táto skutočnosť v konaní nebola nepochybne preukázaná, pričom je logické, že žalobkyňa sa snažila byť odpredať za čo najvyššiu sumu, avšak z výsluchov žalovaných v 1. a 2. rade, resp. aj pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade, ako aj svedkov nepochybne vyplynulo, že dohoda strán sporu bola taká, že žalovaní v 1. a 2. rade uhradia za žalobkyňu dlh voči bytovému družstvu spolu so všetkými súvisiacimi platbami, čo predstavovalo sumu 8.923,09 eur s tým, že táto suma bude započítaná na cenu, za ktorú bol dohodnutý prevod členských práv a povinností k bytu. Táto skutočnosť nepochybne vyplýva aj z prehlásenia o vzájomnom majetkovom vysporiadaní zostatkovej hodnoty členského podielu, ktorú mali uzavrieť strany sporu rovnako ako dohodu o prevode členských práv a povinností 28. novembra 2012, pričom toto prehlásenie je síce podpísané nadobúdateľmi, ale nie je podpísané žalobkyňou, ako prevádzajúcou. Teda aj z návrhu tejto dohody vyplýva, že cena za prevod členských práv a povinností predstavuje 42.000,- eur, z čoho suma 7.892,59 eur predstavovala nedoplatok na nájomnom, penále, trovy, poplatok za prevod, časť anuity s tým, že zvyšná časť ceny 34.107,41 eur mala byť uhradená v deň odovzdania bytu najneskôr do 31. januára 2013. Ako už súd uviedol, táto listina nebola síce podpísaná žalobkyňou, avšak nijakým spôsobom to nepochybňuje dohodu strán sporu, ktorá nemusela byť písomná a z ktorej vyplynulo, že cena za prevod bola dohodnutá vo výške 42.000,- eur. Medzi stranami sporu taktiež nebolo sporné, že žalovaní v 1. a 2. rade zaplatili žalobkyni, resp. z titulu jej dlhu zaplatili sumu 8.923,09 eur.

2.5 Odvolací súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia okrem iného poukázal na to, či žalobkyňa mohla uplatniť svoj nárok s poukazom na aplikáciu ustanovení upravujúcich príkaznú zmluvu podľa § 724 a nasl. Občianskeho zákonníka, za predpokladu platnosti dohody o vzájomnom majetkovom a finančnom vysporiadaní členských práv a povinností z 5. januára 2013, ktorú súd prvej inštancie vyhodnotil za neplatnú a s ohľadom na dobré mravy. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, aby medzi žalovanými v 1. a 2. rade a pôvodne žalovanými v 3. a 4. rade bola uzatvorená príkazná zmluva, resp. iná obdobná zmluva. Je síce pravdou, že žalovaní v 1. a 2. rade sa vyjadrili, že byt kupovali pre svojho syna a nevestu (pôvodne žalovaní v 3. a 4. rade), avšak žiadnym spôsobom nebolo preukázané, aby žalovaní v 1. a 2. rade konali na základe nejakého plnomocenstva, príkazu resp. iného typu zmluvy v ich prospech. Pokiaľ by bolo niečo také preukázané, boli by na zaplataenie doplatku dohodnutej ceny zaviazaní, pôvodne žalovaní v 3. a 4. rade a nie žalovaní v 1. a 2. rade, pričom podstatné je to, že doplatok dohodnutej ceny uhradený nebol. Zároveň je nepochybne, že následne žalovaní v 1. a 2. členské práva a povinnosti k bytu bezodplatne previedli na svojho syna s nevestou, a títo následne byt, podľa ich vyjadrenia (pre súd nepochopiteľne), previedli na pána C. za dohodnutú cenu iba cca 12.000,- eur.

2.6 Z dohody z 5. januára 2013 uzatvorenej medzi pôvodne žalovanými v 3. a 4. rade (Z. E. a manželka L. E.) ako prevodcami a žalobkyňou ako nadobúdateľkou síce vyplýva, že strany tejto dohody sa dohodli

na spätnom prevode, avšak členské práva a povinnosti spojené s členstvom v zmysle ustanovenia § 230 Obchodného zákonníka neprešli na nadobúdateľa, teda na žalobkyňu, keďže táto dohoda nebola predložená Bytovému družstvu Prešov. Súd poukazuje aj na to, že zo strany žalobkyne nedošlo k zaplateniu sumy 8.923,09 eur, čím vlastne nedošlo ani k naplneniu uvedenej dohody, pričom z tejto dohody vyplýva, že v prípade, ak žalobkyňa nedodrží podmienky dohody, budú prevodcovia riešiť situáciu počínajúc 17. januárom 2013 právnou cestou. Je nepochybné, že žalobkyňa svoj záväzok zaplatiť uvedenú sumu nespĺnila, pričom súdu nie je zrejmé, aké právne kroky chceli prevodcovia realizovať (ako je to uvedené v tejto dohode), avšak je nepochybné, že členské práva a povinnosti previedli na ďalšiu osobu a situáciu teda neriešili právnou cestou.

2.7 Súd prvej inštancie teda ani po zrušení rozsudku odvolacím súdom nedospel k odlišným skutkovým zisteniam, resp. ich vyhodnoteniu. Nezistil zrejmý rozpor odôvodnenia pôvodného rozsudku a jeho výroku o povinnosti žalovaných v 1. a 2. rade zaplatiť žalobkyni doplatok dohodnutej ceny. Nezistil ani taký rozpor s dobrými mravmi, ktorý by mal spočívať v konaní žalobkyne, a ktorý by mal zakladať prípadnú neplatnosť dohody strán sporu o povinnosti zaplatiť sumu 42.000,- eur. Súd teda opätovne dospel k záveru, že strany sporu sa preukázateľne dohodli na cene za prevod členských práv a povinnosti vo výške 42.000,- eur, pričom je taktiež nepochybné, že žalovaní v 1. a 2. rade už žalobkyni zaplatili sumu 8.923,09 eur, preto zostatok dohodnutej ceny predstavuje sumu 33.076,91 eur, ktorá nepochybne zaplatená nebola, preto súd zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade zaplatiť túto sumu spolu s príslušným zákonným úrokom z omeškania odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby obom žalovaným, keďže z odôvodnenia žaloby nepochybne vyplynulo, že žalobkyňa vyzvala žalovaných na doplatenie zostatku dohodnutej ceny, pričom žalovaný v 1. rade prevzal žalobu 6. februára 2015 a žalovaná v 2. rade 12. februára 2015 a jedná sa o ich spoločný záväzok.

2.8 Vzhľadom na skutočnosť, že súd uložil žalovaným povinnosť zaplatiť relatívne vysokú sumu, umožnil im jej zaplatenie v dlhšej 90-dňovej lehote z dôvodu, aby mali dostatočný časový priestor na prípadné zabezpečenie týchto finančných prostriedkov.

2.9 Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa § 229, § 230 Obchodného zákonníka a § 488, § 491 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“).

2.10 O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 257 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a nepriznal pomerne úspešnejšej žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči pomerne neúspešnejším žalovaným (pôvodne bola žalovaná suma 42.000,- eur a súd priznal žalobkyni sumu 33.076,91 eur), pretože vzhľadom na dôvody osobitného zreteľa spočívajúce v okolnostiach prejednávanej veci, ktoré síce nevyhodnotil ako dôvody, pre ktoré by zamietol žalobu, ale vyhodnotil ich ako dôvody, pre ktoré nepriznal pomerne úspešnejšej žalobkyni nárok na náhradu trov konania. Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že žalobkyňa, za ktorú žalovaní v 1. a 2. rade zaplatili dlh voči bytovému družstvu s ďalšími súvisiacimi platbami, po zistení, že by mohla predať aj za vyššiu sumu jednala s ďalším záujemcom, následne za účelom spätného prevodu bytu nevrátila žalovaným sumu, ktorú za ňu zaplatili, dokonca podala na žalovaných trestné oznámenie, a teda týmto svojim konaním, ktoré síce možno charakterizovať ako nekorektné, nejedná sa však o konanie, ktoré by malo zakladať neexistenciu povinnosti žalovaných zaplatiť celú dohodnutú sumu 42.000,- eur, vytvorila stav, ktorý podľa názoru súdu možno posúdiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa týkajúce sa veci samej, pre ktoré súd o trovách konania rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

3. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaní. Namietali, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V súvislosti s namietanými nesprávnymi skutkovými zisteniami tvrdili, že pôvodne žalovaní v 3. a 4. rade, ktorí sa dlhodobo pracovne zdržiavali v zahraničí, boli oboznámení svojou sestrou (svedkyňou P. K.) o možnosti nadobudnúť práva spojené s užívaním trojizbového družstevného bytu v Prešove, kam by sa zo zahraničia radi vrátili. Po vysvetlení súvisiacich okolností a problémov s užívaním bytu žalobkyňou, stavom bytu, jeho technickým riešením a parametrami, ktoré prezentovala P. K.Č., sa pôvodne žalovaní v 3. a 4. rade rozhodli, že primeranou cenou za prevod je suma 42.000,- eur. P. K.X. preto oznámili, že za sumu 42.000,- eur sú ochotní realizovať kontrakt. P. K.X. následne žalobkyni (resp. jej synovi Z. R.) oznámila, že našla záujemcov, ktorí sú ochotní za prevod členských práv k bytu zaplatiť 42.000,- eur. Žalobkyňa s ponúkanou sumou nebola prirodzene spokojná, pretože realitný maklér Š. M. jej sľuboval záujemcu o byt, ktorý zaplatí 50.000,- eur. Neskôr sa ukázalo, že išlo o sľuby nereálne. Žalobkyňa však tlačil čas, keďže do konca novembra 2012 musela vysporiadať svoje záväzky voči bytovému družstvu, preto napokon súhlasila s prevodom členských práv k bytu aj za (pre ňu nie ideálnu) cenu 42.000,- eur. Z tohto dôvodu pôvodne žalovaní v 3. a 4. rade, ktorí sa v tom

čase stále zdržiavali v zahraničí, požiadali svojich rodičov, resp. svokrovcov (pretože bolo treba konať rýchlo), aby uzatvorili dohodu o prevode členských práv (dočasnom) na seba s tým, že po príchode na Slovensko sa vzťahy sformalizujú a zrealizuje sa ďalší (definitívny) prevod na pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade (nepriame zastúpenie na základe príkazu). Tak sa aj stalo a 28. novembra 2012 uzatvorili so žalobkyňou na Bytovom družstve Prešov písomnú dohodu o prevode členských práv a povinností súvisiacich s nájmom trojizbového družstevného bytu č. XX na A. ulici XX v S., keď predtým vyplatili z prostriedkov pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade za žalobkyňu Bytovému družstvu Prešov všetky jej záväzky súvisiace s nájmom predmetného bytu a poplatky súvisiace s prevodom. Po podpise dohody bola žalobkyňa spoločne s P. K.X. za právničkou A. K., aby táto pripravila písomné prehlásenie o vzájomnom majetkovom vysporiadaní zostatkovej hodnoty členského podielu, avšak takáto listina už žalobkyňou podpísaná nebola. Podľa (žalobkyňou nepodpísanej) dohody mali byť členské práva k bytu prevedené z nich na pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade a zvyšná časť ceny za prevod mala byť uhradená v deň odovzdania bytu žalobkyňou práve pôvodne žalovaným v 3. a 4. rade, a to najneskôr do 31. januára 2013. Žalobkyňa sa po 28. novembri 2012 (keď bol jej dlh nimi z peňazí pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade zaplatený) úplne odmlčala, zatajovala sa, vypla telefón, neotvárala dvere a nebolo možné sa s ňou skontaktovať. Pôvodne žalovaní v 3. a 4. rade prišli na Slovensko na Vianoce 2012 a 4. januára 2013 bola na Bytovom družstve Prešov podpísaná dohoda o prevode členských práv z nich na pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade, teda definitívna dohoda na priamych záujemcov o členstvo v družstve a byt. Žalobkyňa sa ozvala žalovanej v 2. rade až 5. januára 2013, bola veľmi nahnevaná, kričala a trvala na stretnutí s pôvodne žalovaným v 3. rade. K stretnutiu žalobkyne a pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade v predmetnom byte 5. januára 2013 skutočne došlo za prítomnosti svedkov, žalobkyňa žiadala doplatiť cenu vo výške 50.000,- eur (čo nezodpovedalo pôvodnej dohode), preto sa dohodli podmienky spätného prevodu členských práv a tieto podmienky boli zakomponované do písomnej dohody o vzájomnom majetkovom a finančnom vysporiadaní členských práv a povinností z 5. januára 2013. Táto dohoda bola uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovanými v 3. a 4. rade a bola podpísaná aj svedkami Z. Ž. a Z. E.. Žalobkyňa však opätovne dohodu z 5. januára 2013 nedodrжала, v článku II. dohodnutú cenu za prevod členských práv vo výške 8.923,09 eur v lehote do 16. januára 2013 (ale ani neskôr až do 7. marca 2013) nezaplatila a v byte aj naďalej bývala, avšak nájomné za január, február a marec 2013 museli platiť pôvodne žalovaní v 3. a 4. rade, preto súc (žalobkyňou) dovedení do bezvýchodiskovej situácie 8. marca 2013 pôvodne žalovaní v 3. a 4. rade previedli členské práva k predmetnému bytu na O. C. za cenu skutočných nákladov, ktoré mali v súvislosti s prevodom členských práv k bytu vo výške 12.582,20 eur. Žalobkyňa sa nedodržaním písomnej dohody z 5. januára 2013, ale aj ďalšej ústnej dohody z februára 2013 zbavila možnosti nadobudnúť späť členské práva v bytovom družstve za dohodnutú sumu 8.923,09 eur, ktorú mohla zaplatiť kedykoľvek až do 7. marca 2013. Ohľadom namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie žalovaní zdôraznili, že predovšetkým je potrebné posúdiť povahu právneho úkonu uzatvoreného 28. novembra 2012 medzi žalobkyňou a nimi a zhodnotiť postavenie a úlohu subjektov pri uzatváraní tohto právneho vzťahu. V nadväznosti na to poukázali na skutočnosť, že z výsledkov dokazovania vyplýva, že 28. novembra 2012 bola medzi žalobkyňou ako prevádzajúcou a nimi ako nadobúdateľmi uzatvorená dohoda o prevode práv a povinností spojených s členstvom v bytovom družstve podľa § 230 Obchodného zákonníka. Predložením tejto dohody (zmluvy) bytovému družstvu nastúpili právne účinky prevodu členstva z doterajšieho člena na nových členov. Táto dohoda však skutočne mala písomnú časť (ktorá bola predložená Bytovému družstvu Prešov), ale nadväzovala na ňu aj ústna dohoda o vzájomnom majetkovom vysporiadaní zostatkovej hodnoty členského podielu a lehota na výplatu dotknutej kúpnej ceny, ktorá korešpondovala lehote na vypratanie bytu žalobkyňou. Táto ústna dohoda uzatvorená medzi žalobkyňou a P. B. K., ktorá so žalobkyňou dohadovala podmienky prevodu za pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade sa napokon aj stala predmetom písomného prehlásenia o vzájomnom majetkovom vysporiadaní zostatkovej hodnoty členského podielu, avšak žalobkyňa ju odmietla podpísať. Obsah tejto ústnej dohody však vykonaným dokazovaním preukázaný nebol. Podotkli, že je potrebné správne analyzovať, v akom právnom postavení uzatvárala dohodu o prevode práv a povinností spojených s členstvom v bytovom družstve z 28. novembra 2012 žalobkyňa a oni. Žalobkyňa ako nositeľka členských práv v bytovom družstve bola v postavení prevádzajúceho člena, avšak oni boli len v pozícii nepriamych zástupcov pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade. Z vykonaného dokazovania vyplynulo totiž celkom jednoznačne, že oni pri podpise dohody z 28. novembra 2012 len zastupovali záujmy pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade, pretože práve títo chceli nadobudnúť členské práva k spornému družstevnému bytu. Aj samotná žalobkyňa si toho bola vedomá, čo vyplýva z kontextu jej výpovede, ale celkom jednoznačne z jej zápisnice o trestnom oznámení z 12. marca 2013, kde doslova uviedla: „Následne prišli na bytové družstvo s tým, že sa má vyplatiť dlh na nájmom. Pána E. zastupovali jeho rodičia,

nakoľko on bol dlhodobo v Grécku a prítomná bola aj P. K.". Žalovaný v 1. rade k tomu uviedol, že v novembri 2012 obdržal informáciu o možnosti prevodu členského práva k bytu s tým, že jeho syn mal záujem o kúpu bytu. V tom čase sa však na území Slovenskej republiky nezdržiaval. Jednalo sa o byt, na ktorom bol dlh s tým, že dohoda bola o vyplatení sumy 42.000,- eur. z tejto sumy mal byť aj vyplatený dlh na predmetnom byte. Keďže ako spomínal, jeho syn sa v tom čase na území Slovenskej republiky nezdržiaval a o byt bolo možné prísť, keďže dlh bolo potrebné vyplatiť do konca novembra, tak samozrejme, že museli do toho vstúpiť, teda žalovaní v 1. a 2. rade. Aj žalovaná v 2. rade uviedla, že pri prevode členských práv ich poprosil syn, ktorý chcel kúpiť byt a oni s manželom boli len medzičlánkom. Aj pôvodne žalovaný v 3. rade potvrdil, že z dôvodu svojho pobytu v zahraničí požiadal v súvislosti s „kúpou bytu v Prešove“ o pomoc svojich rodičov, žalovaných v 1. a 2. rade. Mali za to, že právny vzťah založený medzi pôvodne žalovanými v 3. a 4. rade a nimi je potrebné vyhodnotiť ako príkaznú zmluvu podľa § 724 Občianskeho zákonníka, ktorou sa príkazníci zaviazali pre príkazcov uzavrieť dohodu z 28. novembra 2012. Z dôvodu, že neexistovala osobitná plná moc na priame zastúpenie, došlo pri tomto právnom úkone k zastúpeniu nepriamemu, pri ktorom nepriami zástupcovia reprezentujúci vôľu iného konajú sami a sami sa aj zaväzujú, avšak s úmyslom ďalším právnym úkonom previesť vzniknuté právo na toho, v prospech koho konali. Všetok úžitok z vykonaného príkazu (nadobudnuté členské práva v bytovom družstve spojené s nájmom družstevného bytu) previedli podľa § 727 Občianskeho zákonníka bezodplatne na príkazcov dohodou o prevode členských práv a povinností zo 4. januára 2013. Ich úlohou pri uzatváraní dohody z 28. novembra 2012 bolo reprezentovať záujmy pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade súvisiace s ich právami k družstevnému bytu v bytovom družstve. Ich úlohou nebolo dojednávať podmienky prevodu členských práv, ale v zmysle iným subjektom dohodnutých podmienok uzatvoriť dohodu (zmluvu). Obsah dohody o prevode členských práv mali len sprostredkovane tlmočený od P. B. K.X., ale aj pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade a so žalobkyňou priamo nikdy žiadne podmienky prevodu nedojednávajú, preto sa ani nepoznali a 28. novembra 2012 sa na Bytovom družstve Prešov pri podpise dohody videli prvýkrát. Ani pri podpise dohody nebola medzi žalobkyňou a nimi žiadna debata o cene prevodu, ktorú dohadovala so žalobkyňou a jej synom za pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade P. B. K.. Vo vzťahu k dohode o vzájomnom majetkovom a finančnom vysporiadaní členských práv a povinností z 5. januára 2013 uzatvorenej medzi pôvodne žalovanými v 3. a 4. rade a žalobkyňou trvali na tom, že táto dohoda je inomínatnou zmluvou s prvkami novácie alebo urovnania a zmluvy o budúcej zmluve. V tejto dohode bola jasne zadefinovaná vôľa strán spätne previesť členské práva v Bytovom družstve Prešov z pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade na žalobkyňu za podmienky, že v stanovenej lehote zaplatí na účet pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade dohodnutú cenu za prevod členských práv a povinností vo výške 8.923,09 eur. Dohoda o cene za prevod členských práv a povinností k družstevnému bytu zadefinovaná v čl. II. dohody z 5. januára 2013 predstavovala z právneho hľadiska buď nováciu (§ 570 Občianskeho zákonníka), a teda nahradenie pôvodného záväzku novým záväzkom (za situácie, že pôvodná cena za prevod členských práv bola nesporná). Táto dohoda o cene za prevod členských práv a povinností k bytu vo výške 8.923,09 eur je platná, pretože reprezentovala vôľu strán, ktoré v tom čase dohodu uzatvárali. Pre pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade nemal predmetný byt a členské práva s ním spojené 5. januára 2013 väčšiu hodnotu než skutočné výdavky (oceniťelné v peniazoch), ktoré s tým pôvodne žalovaní v 3. a 4. rade doposiaľ mali. S predmetnou cenou samozrejme súhlasila aj žalobkyňa, pretože jej bolo umožnené získať späť členské práva k družstevnému bytu za sumu nákladov, ktoré mali pôvodne žalovaní v 3. a 4. rade s vybavovaním prevodu členských práv. Žalobkyňa však ani túto možnosť na spätný prevod členských práv nevyužila, pretože dohodnutú cenu za prevod členských práv a povinností z 5. januára 2013 v stanovenej lehote nezaplatila a neučinila tak až do 7. marca 2013, dokedy bol spätný prevod stále možný. Táto dohoda je rozhodne platným právnym úkonom, pretože jej účastníci si vzájomne zadefinovali svoje práva a povinnosti a dohodli sa na cene spätného prevodu a lehote úhrady. Ak by žalobkyňa dohodnutú cenu za spätný prevod uhradila, dohodu z 5. januára 2013 by bolo možné považovať za súdne vymožitelnú zmluvu o budúcej zmluve. Právne účinky zamýšľané dohodou z 5. januára 2013 však neboli naplnené pre jej porušenie práve zo strany žalobkyne. Následný právny úkon, ktorým 8. marca 2013 previedli pôvodne žalovaní v 3. a 4. rade členské práva a povinnosti na O. C. predstavoval klasickú zmluvu o prevode členských práv a povinností uzatvorenú podľa § 230 Obchodného zákonníka. Pôvodne žalovaní v 3. a 4. rade, ktorým sa žalobkyňa po uzatvorení dohody z 5. januára 2013 opäť odmlčala, boli zdržiavajúci sa celý čas v zahraničí prinútení práve žalobkyňou k tomuto prevodu, pretože žalobkyňa nechcela prijať pôvodne dohodnuté plnenie za prevod členských práv, nechcela opustiť byt a odovzdať ho do užívania pôvodne žalovaným v 3. a 4. rade a neplatila ani nájomné za byt, preto práve pôvodne žalovaní v 3. a 4. rade museli nájomné priebežne uhrádzať, a to za mesiace december až marec 2013. Cena za prevod členských práv a povinností na O. C. bola pôvodne žalovanými v 3. a 4. rade určená vo výške 12.582,50 eur a predstavovala skutočné náklady, ktoré mali

pôvodne žalovaní v 3. a 4. rade v súvislosti s prevodom členských práv k predmetnému bytu. Z. Ž., ktorý sprostredkoval špekulatívny prevod na svojho priateľa O. C. sa napokon od celej veci dištancoval a O. C. na súde priznal, že na tomto odchode zarobil približne 30.000,- eur. Na základe uvedených skutočností žalovaní v 1. a 2. rade navrhli, aby odvolací súd napadnutý I. výrok rozsudku súdu prvej inštancie zmenil, žalobu voči žalovaným v 1. a 2. rade zamietol a žalobkyňu zaviazal k náhrade trov žalovaných v 1. a 2. rade v plnom rozsahu.

4. K odvolaniu žalovaných sa vyjadrila žalobkyňa podaním z 19. júla 2021, v ktorom uviedla, že dôvody uvádzané v odvolaní považuje za právne nevýznamné. Súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými právne významnými okolnosťami a skutkový stav bol podrobne zistený a správnym spôsobom právne posúdený. Súd prvej inštancie zhodnotil vykonané dôkazy a riadne zdôvodnil ich hodnotenie. Na základe uvedených skutočností žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil.

5. Žalovaní v 1. a 2. rade sa k vyjadreniu žalobkyne v súdom určenej lehote písomne nevyjadrili.

6. Krajský súd v Prešove uznesením, č. k. 11Co/14/2021-349 z 9. septembra 2021 vrátil vec súdu prvej inštancie za účelom vydania opravného uznesenia, keďže súd v záhlaví tohto rozsudku označil ako vo veci konajúcu sudkyňu JUDr. Annu Vargovú, ktorá bola zákonnou sudkyňou v tejto veci v minulosti namiesto toho, aby označil ako vo veci konajúceho sudcu JUDr. Eduarda Valenčina, ktorý predmetný rozsudok vydal.

7. Súd prvej inštancie opravným uznesením, č. k. 15C/433/2014-351 z 29. septembra 2021 opravil záhlavie rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 15C/433/2014-305 z 12. mája 2021 v časti označenia sudcu, ktorý rozsudok vydal.

8. Po opätovnom predložení spisu Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými osobami (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovanými a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

11. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať resp. dopĺňať rozhodnutie súdu prvej inštancie. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

12. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti (relevancia vo vzťahu k zisťovaným skutočnostiam), zákonnosti (a to z pohľadu jeho získania, ako aj vykonania) a pravdivosti (hodnovernosť zdroja). Po „individuálnej selekcii“ následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti (pri tomto hodnotení už pravdivosť dôkazu posudzuje aj v súvislosti s prípadným rozporom s inými dôkazmi). K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

13. Z obsahu spisu má odvolací súd za preukázané, že žalobkyňa ako prevádzajúci člen a žalovaní v 1. a 2. rade ako nadobúdatelia 28. novembra 2012 uzatvorili dohodu o prevode členských práv a povinností v zmysle ustanovenia § 230 Obchodného zákonníka. Podľa článku V. tejto dohody prevod členských práv a povinností je dvojstranným právnym úkonom, ktorým sú prevádzané členské práva a povinnosti z prevádzateľa na nadobúdateľa. Nadobúdateľ pokračuje v členstve prevádzateľa a preberá členstvo v družstve so všetkými právami a povinnosťami v rovnakom rozsahu, v akom ich mal jeho právny predchodca, včítane užívacieho práva k bytu. V ten istý deň chceli žalovaní ako nadobúdatelia uzatvoriť so žalobkyňou ako prevodcom prehlásenie o vzájomnom majetkovom vysporiadaní zostatkovej hodnoty členského podielu, v zmysle článku II. ktorej sa prevodca a nadobúdatelia dohodli, že cena za prevod členských práv a povinností k predmetu uvedenému v článku I. (byt a spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach a na pozemku) je 42.000,- eur. Žalobkyňa toto prehlásenie nepodpísala. Žalovaní v 3. a 4. rade ako prevodcovia a žalobkyňa ako nadobúdatelka 5. januára 2013 uzatvorili dohodu o vzájomnom majetkovom a finančnom vysporiadaní členských práv a povinností, podľa článku II. ktorej sa prevodcovia a nadobúdatelka dohodli, že cena za prevod členských práv a povinností k predmetu uvedenému v článku I. (byt a spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach a na pozemku) je 8.923,09 eur.

14. Akceptujúc uvedené odvolací súd zdôrazňuje, že dohodou o prevode členských práv a povinností v zmysle ustanovenia § 230 Obchodného zákonníka uzatvorenou 28. novembra 2012 previedla žalobkyňa členské práva a povinnosti na žalovaných v 1. a 2. rade za cenu 42.000,- eur, časť z ktorej vo výške 8.923,09 eur predstavovali penále za nájom, súdne trovy, nedoplatok na nájomnom, dva poplatky za prevod bytu, nájomné za január 2013 a ostatné náklady súvisiace s predmetnou nehnuteľnosťou, ktoré po podpise tejto dohody uhradili žalovaní v 3. až 4. rade, resp. z peňazí žalovaných v 3. a 4. rade žalovaní v 1. a 2. rade.

15. Popritom odvolací súd poukazuje na argumentáciu žalovaných v odvolaní, kde sami priznali, že po vysvetlení súvisiacich okolností a problémov s užívaním bytu žalobkyňou, stavom bytu, jeho technickým riešením a parametrami, ktoré prezentovala P. K., sa pôvodne žalovaní v 3. a 4. rade rozhodli, že primeranou cenou za prevod je suma 42.000,- eur. P. K. preto oznámili, že za sumu 42.000,- eur sú ochotní realizovať kontrakt. Pôvodne žalovaní v 3. a 4. rade, ktorí sa v tom čase stále zdržiavali v zahraničí, požiadali svojich rodičov, resp. svokrovcov (pretože bolo treba konať rýchlo), aby uzatvorili dohodu o prevode členských práv (dočasnou) na seba s tým, že po príchode na Slovensko sa vzťahy sformalizujú a zrealizuje sa ďalší (definitívny) prevod na pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade (nepriame zastúpenie na základe príkazu). Tak sa aj stalo a 28. novembra 2012 uzatvorili (žalovaní v 1. a 2. rade) so žalobkyňou na Bytovom družstve Prešov písomnú dohodu o prevode členských práv a povinností súvisiacich s nájmom trojizbového družstevného bytu č. XX na A. ulici XX v S., keď predtým vyplatili z prostriedkov pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade za žalobkyňu Bytovému družstvu Prešov všetky jej záväzky súvisiace s nájmom predmetného bytu a poplatky súvisiace s prevodom. Pôvodne žalovaní v 3. a 4. rade prišli na Slovensko na Vianoce 2012 a 4. januára 2013 bola na Bytovom družstve Prešov podpísaná dohoda o prevode členských práv z nich na pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade, teda definitívna dohoda na priamych záujemcov o členstvo v družstve a byt.

16. V nadväznosti na to odvolací súd konštatuje, že ak žalovaní v 1. a 2. rade nadobudli členské práva a povinnosti od žalobkyne a žalobkyni nebola nehnuteľnosť následne vrátená, ani jej nebola doplatená cena za prevod členských práv a povinností na žalovaných v 1. a 2. rade, je povinnosťou žalovaných v 1. a 2. rade doplatiť cenu za prevod členských práv a povinností na nich žalobkyni.

17. K odvolacej námietke žalovaných o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že v zmysle záverov konštantnej judikatúry právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení sú vyvodzované právne závery a aplikovaná konkrétna právna norma na zistenie skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny, náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. Odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením žalovaných, že žalobkyňa ako nositeľka členských práv v bytovom družstve bola v postavení prevádzajúceho člena, avšak oni boli len v pozícii nepriamych zástupcov pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade a že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že oni pri podpise dohody z 28. novembra 2012 len zastupovali záujmy pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade, pretože práve títo chceli nadobudnúť členské práva k spornému družstevnému bytu.

19. V tejto súvislosti odvolací súd podotýka, že hoci z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaní v 1. a 2. rade uzatvárali dohodu o prevode členských práv a povinností so žalobkyňou len preto, aby žalovaní v 3. a 4. rade neprišli o príležitosť získať túto nehnuteľnosť, žalovaní v 1. a 2. rade uzatvorili predmetnú dohodu o prevode členských práv a povinností vo vlastnom mene, teda nie ako splnomocnenci žalovaných v 3. a 4. rade. Súčasne odvolací súd dodáva, že aj keď žalobkyňa vo svojej výpovedi pri podaní trestného oznámenia uviedla, že pána E. zastupovali jeho rodičia, to ešte neumožňuje súdu posúdiť status žalovaných v 1. a 2. rade ako zástupcov žalovaných v 3. a 4. rade. Takisto nemožno právne kvalifikovať právny vzťah žalovaných v 1. a 2. rade a žalovaných v 3. a 4. rade ako vzťah splnomocnencov a splnomocniteľov len pre dôvody, ktoré uviedli žalovaní v 1. a 2. rade vo svojich výpovediach, konkrétne žalovaný v 1. rade, že museli do toho vstúpiť (žalovaní v 1. a 2. rade) a žalovaná v 2. rade, že oni s manželom boli len medzičlánkom.

20. Pokiaľ žalovaní ďalej prezentovali aj názor, že právny vzťah založený medzi pôvodne žalovanými v 3. a 4. rade a nimi je potrebné vyhodnotiť ako príkaznú zmluvu podľa § 724 Občianskeho zákonníka, ktorou sa príkazníci zaviazali pre príkazcov uzavrieť dohodu z 28. novembra 2012 a že z dôvodu, že neexistovala osobitná plná moc na priame zastúpenie, došlo pri tomto právnom úkone k zastúpeniu nepriamemu, pri ktorom nepriami zástupcovia reprezentujú vôľu iného konajú sami a sami sa aj zaväzujú, avšak s úmyslom ďalším právnym úkonom previesť vzniknuté právo na toho, v prospech koho konali, odvolací súd s takýmto názorom nesúhlasí.

21. Odvolací súd má za to, že aj keď v zmysle príslušných ustanovení upravujúcich príkaznú zmluvu takáto zmluva nemá predpísanú obligatórnu písomnú formu, v prejednávanej veci je nevyhnutné zohľadniť aj okolnosť, že žalovaní v 1. a 2. rade 28. novembra 2012 uzatvorili dohodu, predmetom ktorej bolo nadobudnutie členských práv a povinností k nehnuteľnosti, resp. nehnuteľnostiam, v dôsledku čoho nemožno opomenúť ani ustanovenie § 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v súlade s ktorým písomnú formu musia mať zmluvy o prevodoch nehnuteľností. Keďže v konaní nebolo preukázané, aby uzatvoreniu dohody o prevode členských práv a povinností 28. novembra 2012 predchádzalo uzatvorenie príkaznej zmluvy v písomnej forme, konanie žalovaných v 1. a 2. rade nemožno hodnotiť ako konanie príkazníkov a tým vylúčiť ich povinnosť zaplatiť žalobkyni dlžnú sumu.

22. Odvolaciemu súdu tiež nie je zrejmé prečo sa žalovaní v 1. a 2. rade v odvolaní zaoberajú platnosťou dohody o vzájomnom majetkovom a finančnom vysporiadaní členských práv a povinností z 5. januára 2013 uzatvorenej medzi pôvodne žalovanými v 3. a 4. rade a žalobkyňou a v nej obsiahnutej dohody o cene za prevod členských práv a povinností, keď súd prvej inštancie dospel v odseku 7. odôvodnenia napadnutého rozsudku k rovnakým záverom ako oni uvádzajú v odvolaní a navyše cenu za prevod členských práv a povinností vo výške 8.923,09 eur uhradenú žalovanými v 3. a 4. rade zohľadnil pri určení výšky dlžnej sumy, na zaplatenie ktorej zaviazal napadnutým rozsudok žalovaných v 1. a 2. rade.

23. Čo sa týka okolností, za ktorých žalovaní v 3. a 4. rade previedli členské práva a povinnosti na O. C., tie nie sú podľa názoru odvolacieho súdu pre posúdenie vzájomných práv a povinností žalobkyne a žalovaných v 1. a 2. rade relevantné, pretože žalovaní v 1. a 2. rade a rovnako aj žalovaní v 3. a 4. rade ako nadobúdatelia členských práv a povinností mohli tieto práva a povinnosti následne prevádzať na iné osoby za cenu, akú si určili. V tomto dôsledku nemôže byť žalobkyňa ukrátená z dôvodu, že žalovaní v 3. a 4. rade údajne previedli členské práva na O. C. za cenu 12.582,50 eur. Takisto je pre určenie povinnosti žalovaných v 1. a 2. rade doplatiť cenu za prevod členských práv a povinností irelevantné to, že O. C. na tomto obchode zarobil približne 30.000,- eur.

24. Napokon odvolací súd uvádza, že nepopiera zložitost' situácie, do ktorej sa žalovaní v 1. a 2. rade dostali podpisom dohody o prevode členských práv a povinností, avšak na druhej strane dáva do pozornosti bezvýhodkovú situáciu žalobkyne, ktorá previedla byt na žalovaných v 1. a 2. rade v domnení, že budú uhradené jej dlhy súvisiace s týmto bytom a súčasne získa peňažné prostriedky, pomocou ktorých vyrieši bytovú otázku svojej rodiny.

25. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaných zaplatiť žalobkyni 33.076,91 eur s príslušenstvom zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania.

26. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalovaných za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

27. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a ustanovením § 257 CSP tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, avšak odvolací súd má za to, že dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré súd prvej inštancie nepriznal náhradu trov konania žalobkyni, nepominuli ani v odvolacom konaní.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).